

църква. Вместо него е предложен епископ Партений – „окото, ухото и даже ръката на Руската църква тук (в България)”. (Калканджиева 2002, 76) Очевидно е, че за българската и съветската страна изборът на Сливенски митрополит е от сериозно значение, колебанията около него - големи. За това свидетелства фактът, че само дни преди него областният комитет на комунистическата партия в Бургас изпраща следната телеграма до централния ѝ комитет в София с текст: „ Досега ние агитирахме за Никодим . В резултат на това, на 29 т.м. в избора на Сливенски митрополит ние сме подготвили да бъде избран той. Преди 3 – 4 дни е получено писмо от началника на кабинета на Обов – Л.Тулешков, с което се препоръчва да бъде избран Партений. Споменава се в писмото, че за него да били Обов и др. Г. Димитров. Съобщете ни верно ли е това?”. (Калканджиева 2002, 197–198)

Още същия ден пристига отговорът, подписан от В. Червенков. Съобщава се, че националният комитет на Отечествения фронт поддържа кандидатурата на Никодим, Г. Димитров никъде не се е изказвал в полза на Партений и писмото на Тулешков явно е тенденциозно.

Цялата тази кореспонденция отнема време, води до объркване и докато се изясни как стоят нещата, митрополитският избор се провежда на 6 юли вместо на 29 юни 1947 г. Фактът, че е избран Никодим, който е завършил висшето си образование в Кембридж, има положителен външнополитически ефект. От друга страна, той се ползва с подкрепата на екзарх Стефан и други висши духовници, което предотвратява ескалирането на напрежението в БПЦ в момент, когато на дневен ред е разправата с легалната опозиция начело с Никола Петков.

Както отбелязва Даниела Калканджиева, в избора на Никодим „държавата използва кадифени ръкавици” и не се намесва грубо при определянето на наследник на овдовялата Сливенска епархия. Този случай е последният, когато властта по този начин цели да наложи влиянието си сред синодалните архиереи. В тази връзка, изпреварвайки събитията, ще отбележа, че през м. септември 1948 г. екзарх Стефан е отстранен от ръководството на БПЦ, след което е заточен в с. Баня, Пловдивско, без право да извършва богослужение. Този акт има доста дълга предистория, за която е необходимо накратко да се даде обяснение. Св. Синод, оглавяван от екзарх Стефан, от 1944 г. се стреми към реална вътрешна самостоятелност и самоуправление, гарантирани от